

RESSÒ DE LA PARAULA

La família, espai sagrat

Entre les religions «les coses sagrades», «el sagrat», és allò que s'ha separat per a dedicar-ho a la divinitat. Les altres coses, el temps o l'espai restant, constitueix «el profà».

En el llenguatge corrent, fora de qualsevol referència religiosa, l'adjectiu «sagrat» significa una cosa intocable, per ser molt valorat i respectat. Així, diem «això o allò altre és per a mi una cosa sagrada», sigui una afició, un costum, una idea, etc.

Però una de les revolucions més radicals que va introduir la fe cristiana en aquest món va ser precisament un nou significat del «sagrat». Ens referim a la revolució de l'esdeveniment que celebrem al voltant de Nadal: la concepció i naixement de Jesús, Fill de Déu i de Maria. Des del misteri de l'Encarnació, segons el que creiem i professem que Déu, el Verb de Déu, s'ha fet home, què significa «una cosa separada per a Déu»? Més ben dit, ¿hi ha quelcom separat per a Déu, aliè a la seva presència?, ¿quelcom humà apartat del món i exclusiu per a Déu, davant de les realitats considerades «profanes», indignes de Déu?...

La nostra fe ens diu que no hi ha res *veritablement* humana, que sigui indigne del Déu, Pare de Jesucrist o del seu Esperit. Només una cosa és absolutament incompatible amb el nostre Déu: el mal i el pecat. L'oposició no és entre «món profà i món sagrat», sinó entre el mal, destructor del món i la humanitat, i Déu font de tota vida. Perquè tothom, pot ser, ha de ser, lloc de Déu. Tota la creació, inclosa la humanitat sencera, segons el projecte de

Déu, sense deixar de ser autènticament humana, és, ha de ser, un immens temple.

És en aquest sentit que diem que l'Esperit de Jesucrist ha d'impregnar tota la vida humana: la cultura, el pensament, el treball, la convivència, la política, l'art, la ciència, etc. Jesucrist ens ha descobert el somni de Déu: anar omplint amb la seva presència tots els racons de la vida humana i del món.

I és en aquest sentit que diem que la família, aquesta unitat de vida que formen els pares i els fills, és «sagrada». Sempre s'ha considerat com una cosa natural, perquè els éssers humans, igual que els animals, mai no han deixat de crear aquestes unitats de vida de pares i fills. Però els creients anem més enllà i afirmem que tot en la família és, ha de ser, «sagrat», perquè és, ha de ser, lloc de Déu:

- L'enamorament i la història d'amor de la parella.
- El sou i els béns compartits.
- La sexualitat que dona suport i acompanya l'amor de la parella.
- La convivència quotidiana, contínuament treballada i refeta.
- El treball físic i psíquic desenvolupat en llibertat i amb esforç.
- L'alimentació i educació dels fills.

Un llarg etcètera, que conforma la vida familiar. Tot és sagrat, perquè tot és lloc de Déu. Particularment són llocs (moments) de Déu, l'alegria i els sofriments, les experiències de plenitud i els buits, de llum i de foscor, compartits. Perquè el més sagrat és anar vivint amb la força d'aquell amor que trenca tota soledat de mort.

Per això, sigui com sigui la situació en què es troba avui la família, amb el Concili Vaticà II, continuarem proclamant que és, ha de ser, sagrada, veritable «Església domèstica», on es reflecteix per gràcia el misteri de la Santíssima Trinitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Revisions, propòsits i decisions

Som a punt d'acabar l'any. També de començar-ne un altre. Aquests darrers dies de desembre són un bon moment per fer revisions i formular propòsits. El temps d'Advent i la celebració del Nadal, la vinguda de Jesús, el Messies, el Salvador, han pretès mostrar-nos amb força —com dèiem fa unes setmanes, en començar aquest temps— la tendresa de Déu vers la humanitat, el camí que està disposat a fer al costat nostre i l'esperança que ens ofereix, convidant-nos a caminar pel camí del seu amor i a ser-ne testimonis.

És bo contemplar la pròpia vida amb una actitud de pregària, de reflexió, des del propi afecte i amb valentia. I també reflexionar amb l'espòs, l'esposa, la parella, conjuntament. Atrevir-me a dir com em trobo. A dir-li que segueixo al seu costat, en disposició d'a-

juda, des de la fragilitat compartida. També parlar dels fills i compartir amb ells aspectes de la reflexió —de ben segur que tenen coses a dir-nos. Revisar les nostres vides per construir junts esperança de parella, de família, de societat. I, alhora, parlar-ho amb Jesús, posar la vida quotidiana, el que sento, davant d'Ell. Deixar que la seva paraula il·lumini els horitzons vitals i escoltar per descobrir i seguir el camí de la benaurança i com l'esperança troba les seves escales en el món contemporani. Mirar la pròpia realitat i la familiar no és suficient, però és necessari i imprescindible si després volem adreçar els nostres passos per camins de pau, de veritat i de justícia, en la direcció més propera a allò que Jesús deia i feia. «Així, doncs, com a escollits de Déu, sants i estimats, revestiu-vos de sentiments de compassió entranya-

ble, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingué res contra un altre, perdoneu-vos-ho» (Col 3,12-13).

Feta aquesta reflexió, convé que continuem discernint, cercant respostes, prenent iniciatives, no deixant-nos endur per la rutina. I, per damunt de tot, convé continuar treballant amb esperança i des de l'esperança, perquè Déu passa i torna a passar per les nostres vides i pel món. Revisat l'any que acaba, ens correspon a nosaltres discernir prioritats a l'hora de prendre decisions, perquè l'esperança i l'amor cobreixin nous espais de la nostra vida i del nostre entorn; decisions que ajudin a donar sentit a la vida, que ens apropin a les realitats de dolor i sofriment de tantes persones... i a portar-hi esperança!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La familia, espacio sagrado

Entre las religiones «las cosas sagradas», «lo sagrado», es lo que se ha separado para dedicarlo a la divinidad. Las otras cosas, el tiempo o el espacio restante, constituye «lo profano». En el lenguaje corriente, fuera de cualquier referencia religiosa, el adjetivo «sagrado» significa algo intocable, por ser muy valorado y respetado. Así, decimos «eso o lo otro es para mí algo sagrado», sea una afición, una costumbre, una idea, etc.

Pero una de las revoluciones más radicales que introdujo la fe cristiana en este mundo fue precisamente un nuevo significado de «lo sagrado». Nos referimos a la revolución del acontecimiento que celebramos en torno a la Navidad: la concepción y nacimiento de Jesús, Hijo de Dios y de María. Desde el misterio de la Encarnación, según el cual creemos y profesamos que Dios, el Verbo de Dios, se ha hecho hombre, ¿qué significa «algo separado para Dios»? Mejor dicho, ¿hay algo separado para Dios, ajeno a su presencia?; ¿algo humano apartado del mundo y exclusivo para Dios, frente a las realidades consideradas «profanas», indignas de Dios?...

Nuestra fe nos dice que nada hay verdaderamente humano, que sea indigno del Dios, Padre de Jesucristo o de su Espíritu. Sólo una cosa es absolutamente incompatible con nuestro Dios: el mal y el pecado. La oposición no está entre «mundo profano y mundo sagrado», sino entre el mal, destructor del mundo y la humanidad, y Dios fuente de toda vida. Porque todo el mundo, puede ser, ha de ser, lugar de Dios. Toda la creación, incluida la humanidad entera, según el proyecto de Dios, sin dejar de ser auténticamente humana, es, ha de ser, un inmenso templo.

Es en este sentido que decimos que el Espíritu de Jesucristo ha de impregnar toda la vida humana: la cultura, el pensamiento, el trabajo, la convivencia, la política, el arte, la ciencia, etc. Jesucristo nos ha descubierto el sueño de Dios: ir llenando con su presencia todos los rincones de la vida humana y del mundo.

Y es en este sentido que decimos que la familia, esa unidad de vida que forman los padres y los hijos, es «sagrada». Siempre se ha considerado como algo natural, pues los seres humanos, igual que los animales, nunca dejaron de crear estas unidades de vida de padres e hijos. Pero los creyentes vamos más allá y afirmamos que todo en la familia es, ha de ser, «sagrado», porque es, ha de ser, lugar de Dios:

- El enamoramiento y la historia de amor de la pareja.
- El sueldo y los bienes compartidos.
- La sexualidad que da soporte y acompaña al amor de la pareja.
- La convivencia cotidiana, continuamente trabajada y rehecha.
- El trabajo físico y psíquico desarrollado en libertad y con esfuerzo.
- La alimentación y educación de los hijos.

Un largo etcétera, que conforma la vida familiar. Todo es sagrado, pues todo es lugar de Dios. Particularmente son lugares (momentos) de Dios, la alegría y los sufrimientos, las experiencias de plenitud y los vacíos, de luz y de oscuridad, compartidos. Porque lo más sagrado es ir viviendo con la fuerza de aquel amor que rompe toda soledad de muerte.

Por eso, sea cual sea la situación en que se encuentre hoy la familia, con el Concilio Vaticano II, seguiremos proclamando que es, ha de ser, sagrada, verdadera «Iglesia doméstica», donde se refleja por gracia el misterio de la Santísima Trinidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mantener viva la flama de Lourdes

Diiumenge 15 desembre es va celebrar el Dinard de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de

Llobregat i Terrassa. Aproximadament 500 comenals de les delegacions dels tres bisbats es van aplegar com a família hospitalària a l'Hotel Barceló Sants. Van fer-se presents els bisbes de les tres diòcesis i també l'auxiliar de Barcelona, Antoni Vadedell, a més del nou consiliari, Mn. Lluís Ramis, que pren el relleu a qui ho ha estat per molts anys, Mn. Andreu Oller.

Voluntaris, pelegrins, malalts i familiars d'aquests, van gaudir d'aquesta trobada de germanor que té el caliu propi d'un dinar de Nadal i tot el bagatge d'experiències viscudes «per mantenir viva la flama que encenem de Lourdes», com deia la Marta Ventura, presidenta de l'Hospitalitat.

Entre les iniciatives d'enguany de l'Hospitalitat, a més dels pelegrinatges de juny i setembre i de la resta d'activitats habituals, cal destacar la presència pelegrina de les relíquies de santa Bernadette.

Any Jubilar Lauretà

Del 8 de desembre 2019 fins al 10 desembre del 2020 se celebra el Jubileu Lauretà *Maria Regina et Janua Coeli* (Maria Reina i Porta del Cel). L'advocació de la Mare de Déu de Loreto, venerada especialment al Santuari de la Santa Casa de la ciutat italiana del mateix nom, és la protectora dels pilots, de les tripulacions aèries i dels viatgers en avió des que el papa Benet XV així ho va proclamar l'any 1920. I per què aquesta relació entre la Mare de Déu de Loreto i el món de l'aeronàutica? La Casa Santa de la Sagrada Família de Natzaret —Jesús, Maria i Josep—, segons la tradició, va ser portada per àngels a la ciutat de Loreto; aquesta llegenda va inspirar els veterans aviadors de la Primera Guerra Mundial, que familiarment anomenaven els seus avions «cases voladores». Ara, amb motiu del centenari d'aquest patronatge, el papa Francesc ha atorgat aquest Jubileu a tots els viatgers aeris, militars i civils, i per tots aquells que arriba-

ran com a pelegrins al santuari de la ciutat de Loreto, al centre d'Itàlia.

Serà un Jubileu particular, perquè s'estendrà no només a aquest santuari sinó als aeroports italians, civils i militars, i als principals aeroports internacionals dels cinc continents, mitjançant l'acollida de tres imatges de la Mare de Déu de Loreto que pelegrinaran, en avió, i es faran presents a les capelles d'aquests aeroports.

El delegat pontifici de Loreto, Mons. Fabio Dal Cin, en la seva carta apostòlica amb motiu d'aquest any jubilar que ha titulat «Cridats a volar alt», fa servir aquesta imatge per expressar la crida a la santedat i a la bondat de tots els cristians i de tots els pelegrins del Jubileu.

Amb aquest marc jubilar de fons, a la capella de l'Aeroport del Prat, situada a la terminal 1 d'arribades, és col·locarà una imatge gràfica de la Mare de Déu de Loreto i informació relativa al Jubileu Lauretà i el seu significat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Preguem per les nostres comunitats, perquè donant testimoni de la joia de la vida cristiana, vegin florir la vocació de la santedat» (12 d'octubre).

@Pontifex: «El Senyor ens dona a tots una vocació per fer-nos descobrir els talents i les capacitats que posseïm i perquè ho posem al servei dels altres» (14 d'octubre).

@Pontifex: «Com s'erradica l'hipocresia? Hi ha un bon medicament per ajudar-nos a no ser hipòcrites: acusar-nos nosaltres mateixos i dir: "Mira Senyor com soc!", i dir-ho amb humilitat» (15 d'octubre).

@Pontifex: «Un evangelitzador no pot ser un des-torb a l'obra creativa de Déu» (16 d'octubre).

La pau, camí d'esperança

El missatge del papa Francesc per a la 53a Jornada Mundial de la Pau, el proper 1 de gener, aprofundeix aquesta idea de fons,

posant l'accent en tres punts claus: diàleg, reconciliació i conversió ecològica. Destaquem a continuació algunes frases del missatge que va signar

el dia de la Immaculada i que es va fer públic el passat 12 de desembre, alhora que animem els lectors a llegir-lo sencer:

- Qualsevol situació d'amenaça alimenta la desconfiança i el replegament en la pròpia condició. La desconfiança i la por augmenten la fragilitat de les relacions i el risc de violència, en un cercle viciós que mai no pot conduir a una relació de pau.
- La pau brota de les profunditats del cor humà i la voluntat política sempre necessita revitalització, per a obrir processos nous que reconciliïn i uneixin les persones i les comunitats.
- El món no necessita paraules buides, sinó testimonis convençuts, artesans de la pau oberts al diàleg sense exclusió ni manipulació.
- El coneixement i l'estimació pels altres també poden créixer en l'escolta mútua, fins al punt de reconèixer en l'enemic el rostre d'un germà.
- El procés de pau és un compromís constant en el temps. És un treball pacient que busca la veritat i la justícia, que honora la memòria de les víctimes i que s'obre, pas a pas, a una esperança comuna, més forta que la venjança.
- Aprendre a viure en el perdó augmenta la nostra capacitat de convertir-nos en dones i homes de pau.
- Necessitem un canvi en les conviccions i en la mirada, que ens obri més a la trobada amb l'altre i a l'acollida del do de la creació, que reflecteix la bellesa i la saviesa de seu Creador.

Campanya de Nadal «Jo amb tu, Veneçuela»

La Fundació pontificia Ajuda a l'Església Necessitada ha activat en aquesta època de Nadal una campanya per la sensibilització envers la comunitat cristiana d'aquest país americà i un dels actes va tenir lloc divendres 13 de desembre a la parròquia barcelonina de Sant Ramon de Penyaforat. Després de l'eucaristia inicial, el bisbe d'Acarigua (Veneçuela), Juan Carlos Bravo, va donar el seu testimoniatge. El bisbe Agustí, en presentar el seu germà en l'episcopat, va recordar que Mons. Bravo, abans del seu nomenament com a bisbe, va tenir confiada molts anys una parròquia remota de més de 8.500 km² d'extensió i va fer arribar la Bona Nova als seus feligresos, dedicant moltes hores als més pobres.

El bisbe Juan Carlos, en donar el seu testimoniatge, va recordar la profunda crisi que viu Veneçue-

la. Les dades parlen per si mateixes: 6 milions de veneçolans han deixat el país, el 30% dels infants i el 40% de les dones embarassades pateix desnutrició, hi ha nens que moren per manca d'antibiòtics o de llet infantil, no hi ha medicaments, els malalts dels hospitals s'han de procurar de tot (medicines, llençols...). En aquest context, les parròquies distribueixen diàriament àpats calents, que per a molts és l'únic menjar del dia. Gràcies al recolzament d'Ajuda a l'Església Necessitada, que financia aquest projecte i altres, com ara el manteniment de preveres, la reparació dels mitjans de transport per tal que els sagraments arribin a tot arreu, la reparació de cases parroquials, la formació i la compra de Bibles, les comunitats cristianes poden continuar endavant, posant tota l'esperança en Crist.

D'esquerra a dreta: Ariadna Blanco, delegada a Catalunya d'Ajuda a l'Església Necessitada; Mons. Agustí Cortés; Mons. Juan Carlos Bravo; Mons. Tomás Jesús Zárraga, bisbe veneçolà emèrit de San Carlos; Mn. Jordi Salvany, vicari de la Parròquia de Sant Ramon de Penyaforat

AGENDA

► «100 anys de la concessió del títol de Basílica Menor a Santa Maria de Vilafranca (1920)». Aquest és el títol de la conferència de l'historiador Daniel Sancho, que tindrà lloc dijous 2 de gener, a les 19 h, a la sala Mn. Vinyeta dels locals parroquials de Santa Maria, a Vilafranca del Penedès.

► Trobada-recés dels seminaristes a Montserrat. El proper divendres 3 de gener, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu pujaran al monestir de la Moreneta per conèixer aquell dia amb els monjos de Montserrat, en una jornada de recés.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dimarts [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER

1. □ Dimecres [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu (lit. hores: 1a setm.). Imposició del Nom de

Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.

2. □ Dijous [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians.

3. □ Divendres [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús; sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana).

4. □ Dissabte [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

5. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24, 1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista).

La Sagrada Família (A)

COMENTARI

Jesús també va viure en una família

Fugida d'Egipte de Jerónimo Ezquerro.
Col·lecció Carmen Thyssen-Bornemisza

La vida de família ens és fonamental com a persones i com a cristians. Per això en celebrar el naixement de Jesús pensem de seguida en la família de Natzaret. Com tota família va haver de viure moments durs i difícils. Ho veiem a l'evangeli: *Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda't-hi allí fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.* Una notícia terrible per a uns pares! I han de fugir cap a Egipte. Però és que després, un cop mort Herodes no poden tornar a Betlem: *Quan sentí dir que a Judea, Arquelau havia heretat el reialme d'Herodes, el seu pare, no gosà anar-hi, sinó que seguint una indicació rebuda en un somni, es retirà a la regió de Galilea a viure al poble de Natzaret.* Arquelau no va ser un bon governant, era més aviat cruel: per això amb molt bon criteri la Sagrada Família marxa cap a Galilea.

Aquesta és la creu, però també hi ha la cara. Pau ens exhorta a viure amb les actituds que han de regnar en les nostres famílies: *Tingueu sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència... si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona.* Amb aquesta actitud hi haurà pau en els nostres cors, en les nostres famílies i també *formarem un sol cos.* Com a base la pregària: *Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; agraiïts a Déu canteu-li amb salms, himnes i càntics de l'Esperit.* I després (amb paraules que hem de situar en el seu temps) parla de la *submissió al marit* però també de *l'amor del marit a l'esposa* i de la relació de *pares i fills* amb comprensió mútua per les dues parts. En aquest aspecte insisteix la primera lectura: *Acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui.* Aquestes actituds faran de les nostres famílies unes llars plenes de pau i felicitat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,2-6.12-14)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa. Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats, en farà un monument per expiar les teves culpes.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliços els fidels del Senyor, que viuen seguint els seus camins.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroní en els vostres cors els combats que manteniui; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraiïts. Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraiïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu, el Pare, una acció de gràcies. Doncs, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 2,13-15.19-23)

Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda't-hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare, sortí de nit cap a Egipte, i s'hi quedà fins que Herodes va morir. S'havia de complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: «He cridat d'Egipte el meu fill.» Tan bon punt Herodes va morir, un àngel del Senyor s'aparegué en somni a Josep, allà a Egipte, i li digué: «Pren el nen amb la seva mare i vés-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui el buscaven per matar-lo.» Ell, doncs, es llevà, prengué el nen amb la seva mare i tornà al país d'Israel. Però quan sentí dir que a Judea Arquelau havia heretat el reialme d'Herodes, el seu pare, no gosà anar-hi, sinó que, seguint una indicació rebuda en un somni, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure al poble de Natzaret. Així es complí allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 3,2-6.12-14)

El Señor honra más al padre que a los hijos y afirma el derecho de la madre sobre ellos. Quien honra a su padre expía sus pecados, y quien respeta a su madre es como quien acumula tesoros. Quien honra a su padre se alegrará de sus hijos y cuando rece, será escuchado. Quien respeta a su padre tendrá larga vida, y quien honra a su madre obedece al Señor. Hijo, cuida de tu padre en su vejez y durante su vida no le causes tristeza. Aunque pierda el juicio, sé indulgente con él y no lo desprecies aun estando tú en pleno vigor. Porque la compasión hacia el padre no será olvidada y te servirá para reparar tus pecados.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor y siguen sus caminos.*

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,12-21)

Hermanos: Como elegidos de Dios, santos y amados, revestíos de compasión entrañable, bondad, humildad, mansedumbre, paciencia. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el vínculo de la unidad perfecta. Que la paz de Cristo reine en vuestro corazón: a ella habéis sido convocados en un solo cuerpo. Sed también agradecidos. La Palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; exhortaos mutuamente. Cantad a Dios, dando gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados. Y todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre de Jesús, dando gracias a Dios Padre por medio de él. Mujeres, sed sumisas a vuestros maridos, como conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso agrada al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan el ánimo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 2,13-15.19-23)

Quando se retiraron los magos, el ángel del Señor se apareció en sueños a José i le dijo: «Levántate, toma al niño y a su madre y huye a Egipto; quédate allí hasta que yo te avise, porque Herodes va a buscar al niño para matarlo». José se levantó tomó al niño y a su madre, de noche, se fue a Egipto y se quedó hasta la muerte de Herodes para que se cumpliera lo que dijo el Señor por medio del profeta: «De Egipto llamé a mi hijo». Cuando murió Herodes, el ángel del Señor se apareció de nuevo en sueños a José en Egipto y le dijo: «Levántate, coge al niño y a su madre y vuelve a la tierra de Israel, porque han muerto los que atentaban contra la vida del niño». Se levantó, tomó al niño y a su madre y volvió a la tierra de Israel. Pero al enterarse de que Arquelau reinaba en Judea como sucesor de su padre Herodes tuvo miedo de ir allá. Y avisado en sueños se retiró a Galilea y se estableció en una ciudad llamada Nazaret. Así se cumplió lo dicho por medio de los profetas, que se llamaría nazareno.